

Mindernes ekko

Det er snart 3 år siden, at jeg for første gang gik mod Ordrup Gymnasium for at starte en ny epoke i mit liv. Jeg husker det, som var det i går, at et sug gik igennem min mave, da jeg i pinlig tavshed stillede min cykel og gik samme vej som de andre 1.g'ere ind i gården og forbi abeburet og OG-ånden, jeg endnu ikke kendte. Jeg fortsatte ind i den spraglede kantine, hvor den forvirrede kombination af farver, former og mønstre dannede ramme om de endnu mere forvirrede nye elever. Her stod skolens rektor, Henning Thomsen, og vores tutorer klar til at byde os nye OG'ere velkommen. Problemet var bare, at jeg ikke anede, hvad en OG'er var. Noget tiltalende i stemningen gav mig dog lyst til at undersøge det nærmere, og netop dette har jeg været i færd med de seneste 3 år af mit liv, som uden tvivl har været de sjoveste, hårdeste og mest lærerige, jeg endnu har oplevet. Det, jeg har fundet frem til, er dog ikke let at forklare, så i stedet vil jeg bede dig følge med mig på en rundtur i mindernes land på Kirkevej nr. 5. For det at være OG'er kan ikke forklares, det kan kun opleves.

Som jeg går ind gennem indgangen til OG, ser jeg pedellerne for mig, der på alt mellem regnfulde mandage og solrige fredage står klar til at byde OG's elever godmorgen. Jeg fortsætter forbi græsplænen, hvor jeg husker mine engagerede introtutorer, der på et kort øjeblik fik forvandlet os fra velklædte nervøse putter til "frygtindgydende" pirater stablet i menneskepyramider. Jeg går videre og kigger op, idet jeg hører toner fra musiklokalet flyde ud fra et åbent vindue med de velkendte ord: "525.600 minutes, how do you measure a year?" Jeg griner og spørger mig selv: "How do you measure three?" og får straks lyst til tage dig med videre for netop at finde svaret på dette spørgsmål. Her går jeg forbi abeburet og begynder nærmest at hoste, da jeg mindes den røg, der engang fyldte buret, når OG's rygere skuttede sig sammen på de kolde vintermorgener, før rygeloven trådte i kraft. Jeg går ind ad døren til kantine og hører både spisefrikvarterets mange grin, diskussioner og i det hele taget bare samtaler OG'ere imellem. Jeg ser også rummet, der til fester forvandles til "floor", hvor fødderne er blevet danset blå og kinderne røde, når mere end kærlige blikke har fyldt de sladderfyldige Ztof-blade og skabt akavede møder på OG's kilometerlange trapper, der kun har kunnet besejres, fordi vores alle sammens madmor Mam altid har stået klar med energi til ben, men i særdeleshed også til hjerner.

For energi har været nødvendig i en hverdag, hvor det bag alle døre har summet af interaktion mellem lærere og elever. Dette har til tider været hårde betingelser, da man altid er under vurdering. Men som jeg går langs gangene og skimter de vise citater over dørene, kan jeg trods differentiaalligningerne, der ikke ville løses, og grammatikregler, der ikke kunne forstås, ikke sige andet end, at det har været det værd. For med hjælp fra OG's lærere, der er ligeså forskellige som farverne på væggene, kan jeg eksempelvis gå forbi lokale C2, hvor jeg endelig løste min første differentiaalligning. Jeg kan også kigge ind i lokale E3, hvor en dårlig karakter i en oldprøve fik mig til at lette blikket fra Facebook til tavle for endelig at lytte med. Kort sagt så har både fiaskoer og succeser givet os OG'ere et fundament af viden, men måske vigtigst af alt den arbejdsmoral, der har rustet os og modnet os til vores videre færd i livet.

Idet jeg går ind på gangen med det gamle bibliotek, hvor jeg har holdt et utal af møder med de udvalg, jeg har været en del af, kan jeg nærmest høre diskussionen gå frem og tilbage over bordene, hvor jeg sammen med folk på tværs af klasser og årgange forsøger at planlægge alt fra pengeindsamling for fodboldskoler i Bagdad til juleklippe-klistre-dag med gløgg og æbleskiver. Du kan måske næsten høre det, hvis du lytter rigtig godt efter. OG er altså også stedet, hvor det er muligt for den enkelte at engagere sig i de sager, man brænder for, om man så når sine mål eller ej – hvilket Henning Thomsen, som sidder længere nede ad gangen på skolens kontor, formentlig vil nikke stolt ja til. For han er altid klar til at rapportere tilbage fra de seneste trivselsundersøgelser, der endnu en gang bekræfter, at OG er et fantastisk sted. Det håber jeg, han kan blive ved med.

Men jeg ved dog også, at fine resultater i diverse undersøgelser stadig ikke kan forklare essensen og følelsen, der er på dette sted. Jeg kender dog noget andet, der kan... Jeg løber derfor ned ad trappen forbi fysiklokalerne, hvor jeg engang satte Newtons love på prøve. Skynd dig, hvis du vil med! Herfra sprinter jeg ud i gården, stiller mig i midten og kan ikke andet end smile, mens jeg klapper. For det er en kær gammel ven, der svarer mig, og jeg siger tak til OG-ånden, fordi den endelig har lært mig, hvad en OG'er er. Hvad jeg ikke kunne se i starten, var nemlig, at de forskellige farver og figurer slet ikke er så forvirrende endda. Kigger man ordentlig efter, kan man nemlig se, at alle de forskellige former tilsammen danner et fælles udtryk, der er så karakteristisk for OG - og denne ledetråd rummer sin egen betydning. Når man er en OG'er, er man nemlig også sin egen lille figur med egne historier og minder, der hænger som ekkoer i gange og diverse afkroge på det lille slot på Kirkevej nr. 5. Men man er også en figur, eller en historie om du vil, der står side om side med alle de andre historier, der gennem 140 år har haft sin daglige gang på OG. Disse historier er ligeså forskellige som farverne på væggene, men sammen danner de dog alligevel det samlede ekko, vi kender som OG-ånden.